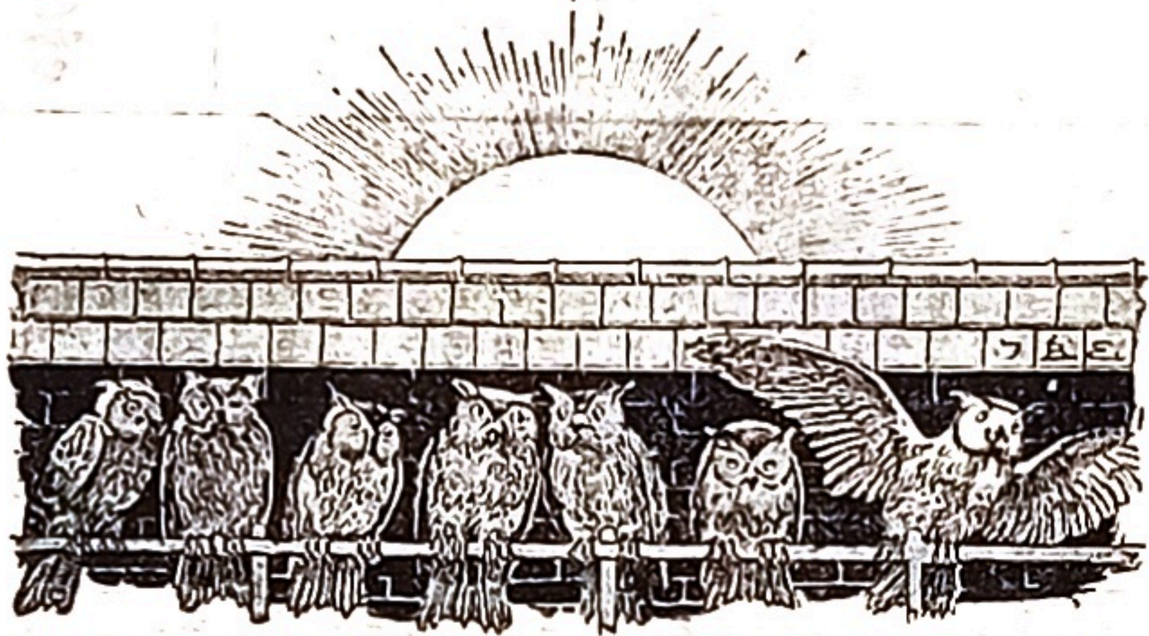
Revolten

Fra Social-Demokratiet — til Socialismen.

Nr. 5. | **Fredagen den 20. December 1907.** | **Ugeblad. 5 Øre.**

Jeshuah Ben Joseph

paa Golgatha Bakken.

—o—

— Skynd Jer, skynd Jer, de korsfæster et Menneske!

Der er noget smukt at se paa Golgatha. Smid Værktøjet, Borgere, kald Jeres Børn fra Legen og lad Arbejdet ligge for i Dag!

Skynd Jer alle sammen, der er noget udmærket at se. Skynd Jer, Hurra for Golgatha, Hurra, Hurra for G o l g a t h a!

— Det bliver min tro komt denne Gang. Han ser ud til at være ung endnu, og der er noget i hans Øjne, som viser, at han er udholdende. Se, nu falder han! Han er alligevel ikke stærk. Men det forstaar sig, Korset er tungt, det er af det allerbedste Træ, siger de — men om det er sandt, Nathan, det veed jeg ikke. De siger, at han har selv lavet det, da han var Tømrer og gik i Værkstedet. For ser Du, Nabo, forend han begik Misgerningen, — jeg veed for Resten ikke, om han har gjort noget, Nathan, det veed jeg ikke, — men forend han gjorde det, som de giver ham Skyld for, var han Tømrer som en af os.

— Hvad hedder Manden?

— Ja, det veed jeg sandelig ikke; de siger, at han er Tømrer; eller ogsaa var det Faderen, der var Tømrer. Han ser ikke stærk ud for den Profession, men han lavede godt Arbejde. Nu er han ved at falde igen, — flyt dig lidt, Jochas, og lad mig ogsaa se noget; Du pusser til mig, som om hele Forestillingen var for dig alene! Han driver af Sved, jeg sagde dig jo, Nathan, at han er ikke stærk; men jeg tror alligevel, at han er udholdende, og at han ikke snyder os som han den anden Forbryder, der ikke havde hængt en halv Time, forend Hovedet faldt ned paa Skulderen, saa var han færdig. Han sagde ikke et eneste Ord til Tak for al vor Ulejlighed. Var Du med den Dag? Hold dog lille Mirjam lidt bedre i Vejret, Jochebed! Var Du med den Dag, Nathan Ben David, da den Forbryder snød os saadan og spildte os Tiden for ingen Ting?

— Jeg havde faaet en Splint i Foden den Dag, og saa havde jeg naturligvis ingen Lyst til at gaa ud og more mig. Men jeg har hørt fortælle . . .

— Jamen jeg var der, Nathan; jeg havde min grønne Silkebluse paa og min Cachemirs Turban, for den er ikke saa varm. Se, nu falder han, — men han rejser sig igen! Hvad var det, jeg sagde?

— Det var om ham den anden Forbryder, ham der snød Jer . . .

— Naa, ja nu husker jeg det; jo den Dag var det varmt ligesom nu . . . . nej, ikke slet saa varmt, for synes Du ikke, at det er svært varmt i Dag? Solen brænder mig oven i Hovedet. Det var kedeligt, at jeg ikke tog min Cachemirs Turban paa hellere end denne her, den anden er lysere og ikke saa varm. Der kan man se, hvad der kommer ud af skynde sig, jeg skulde ha' givet mig Tid. Han falder igen der henne, — det er kedeligt, at der er saa langt til Golgatha. En mørk Turban som denne her trækker Varmen til sig og holder paa den, det er derfor jeg er ked af, at der er saa langt til Golgatha. Hvad var det nu jeg sagde?

— Det var om ham den anden Forbryder . . .

— Nu har jeg det. Jeg fulgte dem den Dag i Timevis, og jeg pustede ligesom nu. Det er ogsaa en fordømt Varme. Puf ikke saadan til mig, Jochas! Jeg var træt, inden jeg naaede Halvvejen, og Forbryderen — læg Mærke til, hvor skammeligt det Menneske snød os! — han løb og løb med sit Kors, som om det havde været en Palmegren; han ikke saa meget som svedte, og han faldt ikke en eneste Gang. Men da han hang deroppe, saa var det lige straks forbi. Men ham her, — se nu, han er ved at falde igen! — han er klejnt bygget og ikke saa stor, og det lader til, at han har daarlige Kræfter. Det ser ud paa hans Øjne, som om han har lidt meget, og som om han har baaret meget. Men han kan lide længe endnu. Jeg er vis paa, at han vil sige noget fra Korset; det er just det aller morsomste ved Forestillingen, de smaa Børn kommer for at høre det. Han den anden Forbryder døde, forend min Kone, som ikke gik saa hurtigt den Gang, hun var nemlig frugtsommelig med Mirjam, — hold det lille Guds Lam godt i Vejret, Jochebed! — den anden han døde, forend hun naaede derop, Nathan. Og alle Mennesker sagde, at det var en Skam. Ræk Mirjam hen til mig, Jochebed! Kom, mit lille Barn, hej hop, op paa Faers Skulder! Kan Du se noget? Sæt dine smaa Hænder saadan, omkring Faers Hals, og sid nu stille! Hvad var det jeg sagde?

— Det var om ham den anden Forbryder . . .

— Ja, nu har jeg det. Alle Naboerne var gaaet med for at se Mennesket. Der var Ruben, og Efraim, og Bacena med Børnene, og Hiddal Ben Elias, og Urias's Døtre, og Schmoel, Vekselereren, — jeg faar lige Øje paa ham der henne, han smider Skarn paa Manden, — det var ham, der nylig blev jaget ud af Templet, fordi han drev Handel i Jehovas Hus.

— Hvem jagede ham ud?

— En der hed J e s h u a h, Josephs Søn, siger de, af gammel Slægt, han jagede ham ud med en Svøbe, som var det en Hund, og væltede Boden med Guldet og Sølvet; Pengene flød hen ad Gulvet til højre og venstre og rullede omkring til alle Mennesker.

— Hvem gav ham Ret til at øve saadan stor Myndighed?

— Det, Nathan, det veed jeg ikke. Men det er syndigt at drive Handel i Jehovas Hus, hører Du, Efraim? I al Fortrolighed vil jeg sige dig, Nathan Ben David, at jeg haaber da — se, nu smider Schmoel igen Skarn paa Manden med Korset! — Hvad var det jeg sagde?

— Du fortalte om Vekselererne i Templet.

— Ja, rigtigt, jeg siger dig det i al Fortrolighed, og jeg haaber, at Du ikke vil forraade mig. Min Søn Efraim, som saa det, han gjorde netop en Handel, og han bukkede sig langsomt ned, og lod som om han vilde hjælpe dem, der ledte — men forraad mig ikke, Ben David! — han brugte sine Øjne og sin Haand, kort sagt, Gud velsignede hans Forretning den Dag. Hun kom hjem med tredive Sølvpenge!

Tro mig, Nathan, denne Ben Joseph havde Ret; det er ikke tilladt at besmitte Jehovas Hus med en Bod med Guld- og Sølvpenge. J e s h u a h B e n J o s e p h havde storligen Ret! Det er ogsaa derfor, at min Søn Efraim altid opsøger ham og følger efter ham; han vil se, om han igen tager Svøben og renser Guds Tempel. Men i den sidste Uge har han ikke truffet ham nogen Steder. Se, nu smider Schmoel igen Skarn paa Manden med Korset!

— Og ham den anden Forbryder . . .

— Jo, vi gik jo derhen alle sammen fra vores Kvarter, og da han hang deroppe, saa var det lige straks forbi, Ben David, — naada, Barn, klem mig ikke saadan om Halsen! Hvor det er varmt. Nu er han igen ved at falde; det lader til, at han kan ikke mere. Men jeg siger dig, at det betyder ikke noget, Nathan; du veed nok, at Træ der giver sig, det knækker ikke saa let, men haardt Træ, det knækker lige straks, man vil bøje det. Saadan er den Mand derhenne; Du kan stole paa, at han er udholdende.

— Se, se, kære Ben, Kvinden der henne! Skulde det være hans Hustru? Hende som følger efter ham og græder, og hun gaar bøjet, som om det var hende, der bar Korset paa sine Skuldre, og hun rækker hele Tiden sin magre Haand frem, som om hun vilde hjælpe Manden med Korset. Skulde det være hans Hustru?

— Ja, det kan jeg virkelig ikke sige. Hun synes mig ældre. Og jeg ser ingen Børn. Nej, det er vistnok hans Moder. Se, nu vakler hun!

Jeg har mange Gange været med til at se dem bære Kors, — Børnene er glade for det, de smaa Guds Lam, — og jeg har altid lagt Mærke til, at den, der har Hustru og Børn, som følger efter Korset og græder, — hold dig nu stille, Mirjam, Fa'er er træt! — han er ikke saa stærk som Manden der henne, Nathan Ben David. Jeg siger dig det igen, han er udholdende, Nathan. En Fader vilde ikke være saa udholdende; han er lidt træt af den lange Vej, men naar han er hængt op, saa gaar det hurtigt over. Hjælp mig Barnet over paa den anden Skulder, Nathan. Saadan! Han er tung i Længden, Fyren, endda han synes saa let. Sid nu stille, Barn! Ja, han der henne er lidt træt, kanske ogsaa lidt svækket af Blodtabet. Sid dog ikke saa urolig, Barn, det gør ondt paa mig! De siger, at han er bleven hudflettet. Kan Du se hans Ryg? Prøv paa at se hen over de andre, Nathan.

— Jochas staar i Vejen for mig.

— Kan Du da se ham, Jochas?

— Jeg kan ikke se andet end det øverste af Korset og en af Armene. Det gaar kun langsomt med det, og det dingler, og naar han falder, bliver det borte. Saa, der ligger han, men han kommer op igjen om lidt!

— Ja det kan jeg selv se ligesaa godt som du, Jochas, men jeg vilde gjerne vide, om hans Ryg — det Barn er da ogsaa frygtelig tungt! Vær nu ikke saa urolig, Lille, Fa'er er træt. Kan Du se hans Ryg, mit Barn, hans nøgne Ryg? Ryggen paa Manden der henne, som bærer paa Korset, Barn, og som Schmoel smider Skarn paa? Nu skal jeg løfte dig op, se saa godt efter, men skynd dig, for jeg er træt. Naa, Mirjam?

— Ryggen er rød . . .

— Der kan Du høre, Ben David. Det er det, der svækker ham. De har først pisket ham. Det tager paa Kræfterne. Men det gaar over, naar han først er hængt op. Du skal se, han lader ikke saa hurtigt Hovedet falde ned paa Skulderen. Sid nu stille Barn, Du er skrækkelig tung! Jeg siger dig, Nathan, den Mand er udholdende Det er kedeligt, at jeg ikke tog min Cachemirs paa . . . Sid nu stille, Barn, eller Fa'er sætter dig ned paa Jorden, jeg er træt! Og alle Mennesker de sagde, Ben David, at det var en Skam, det var saa hurtigt forbi; men denne her, han dør ikke saa hurtigt paa Korset. Han vil nok sige noget, forend han dør.

Børnene morer sig med at huske, hvad den Korsfæstede siger, de leger Korsfæstelse mange Uger efter; det er altid en Adspredelse i disse triste Tider. Men hvis han ikke siger noget fra Korset, saa var det virkelig ikke Umagen værd at gaa saa langt, det er saa skrækkelig varmt; hvis det gaar om igjen, vil jeg dog tage min Cachemirs paa. Jeg siger dig, at han er udholdende, Ben David.

Nu falder han igjen! Men det betyder ikke noget. Vent til de har hængt ham op, — sid nu stille, Mirjam! — saa skal Du se, og saa skal Du høre, — tag Barnet, Jochebed, jeg er træt, men hold det lille Guds Lam højt i Vejret!

Skynd jer, skynd jer, der er noget smukt at se, skynd Jer alle sammen, de korsfæster et Menneske! Jeg ved ikke, hvad han har gjort. Der er dem der siger, at han har kun gjort godt, — men det er lige meget. Kom med, kom med, de korsfæster et Menneske! Der er noget smukt at se paa Golgatha!

Jeg siger Jer, at han som gaar der, han er udholdende. Hans Hoved falder ikke saa snart ned paa hans Skulder. Han dør mintræ ikke paa Korset uden at sige noget. Og Jeres Børn kan have Morskab af at høre ham og efterligne ham.

Giv dem Lov til at lege Manden paa Korset. Det er altid lidt Adspredelse i disse triste Tider. Jeg siger Jer, at han er udholdende, den Mand, og at han ikke narrer os som ham den anden Forbryder, der straks lod sit Hoved falde ned paa Skulderen, og saa var det forbi. Men Manden der henne er udholdende, endda han er kleint bygget. Man kan se paa ham, at han har lidt meget, men at han kan lide længe endnu.

Nu siger han allerede noget . . . hør! „E l i s a b a c t a n i!" Han kalder paa Elias. Børn, kan I gjøre Nar af ham og faa ham til at sige mere endnu fra Korset, — eller smid Skarn paa ham som Schmoel! Maaske Foragt vil pine ham mere end Smerte. Hopla, op med Børnene, saa de kan se og høre, hvordan Manden paa Korset taler, og saa de kan faa noget at lege Korsfæstelse med! Skynd Jer alle sammen, Hurra for Golgatha, Hurra, Hurra for Golgatha!

— — Kom, kom, de korsfæster et Menneske! Kald paa Ruben, og Moses, og Jacob, og Eliezer. Kald paa Politikerne, og paa Mændene fra Børsen. Kald paa alt hvad der er døbt, og alt hvad der er omskaaret. Kald paa Missionsfolk, paa Lutheranere, og paa Katoliker. Kald paa alle dem der beder eller dagrer i Templet, paa alle dem hvem J e s h u a h B e n J o s e p s S v ø b e venter. Alle dem der følger efter ham, og som bruger deres Øjne og deres Haand i Haabet om i Smug at skrabe lidt af Sølvpengene til sig, der ruller omkring mellem Menneskene efter hans Svøbeslag. Kald paa alle dem der er fede af stjaalet Gods, alle dem der roser sig af deres Førstefødselsret og ikke vil sælge den for en Ret Lindser, alle dem der bærer en Guldkalvs Billede i deres Hjærte!

Skynd Jer alle sammen, ogsaa Jochebed med Barnet. Og hold endelig det lille Guds Lam højt i Vejret, Jochebed! Kald paa Jakobs Søn, paa Peters Søn, paa Ben det ene og Ben det andet, paa alle Mennesker. Kald ogsaa paa Schmoel, ja især paa Schmoel, og paa Judas, Søn af Judas!

Kom alle, kom til Golgatha, der er noget smukt at se. Kom alle, de korsfæster et Menneske. Kom kom, Hurra for Golgatha, Hurra, Hurra for G o l g a t h a!

Multatuli.

Paa Grund af Helligdage udgaar næste Nummer af Revolten Fredag den 3die Januar.

De der har læst vort Julenummer og synes godt om Revolten, bedes hjælpe til med at skaffe os Tilslutning.

En lille intelligent Stab af Læsere kan med Lethed bære Revolten oppe.

Præsten i Flade

Historien om en Drøm

Jeg havde en Fætter, som den Gang var Præst i Flade oppe i Vendsyssel; hans Moder og min Moder var Søstre. Vi havde ikke kendt hinanden vel i 25 Aar, og jeg havde end ikke Anelse om, hvordan han nu saa ud. Jeg vidste kun, at han var en ivrig Tilhænger af Indre Mission, og at hans Præstegaard var et aabent Hus for de Hellige. Det havde andre Slægtninge fortalt mig.

Jeg var kommen til Udlandet og var nu bosiddende i Frankrig. Saa en Nat drømte jeg om Præsten i Flade, som jeg vaagen ikke havde tænkt paa i fem og tyve Aar.

— — Jeg kom gaaende langs Stranden der oppe, hvor jeg aldrig har været, men det var mig klart, hvor jeg skulde hen. Jeg gik forbi Børn, som legede med Smaaskibe i Vandet; saa vendte jeg ind over, og jeg mødte tunge alvorlige Fiskere og Bønder.

— Hvor bor Præsten? spurgte jeg.

— Hist oppe, sagde en af dem, jeg skal vise Dem Vejen.

Manden gik foran. Vi kom til et Sted, der hverken syntes mig Stue, Kirke eller aaben Himmel, men noget af alle tre. Der laa Præsten paa et Leje. Han var bleg, Haaret stod stort og rødt omkring de gustne Træk, der tydede paa overvunden Lidelse. Omkring ham var der mange rolige Mænd og en Kvinde, som jeg saa maatte være hans Hustru.

— Goddag, Lauritz, sagde jeg og gik hen til ham, kan Du huske mig?

— Ja, svarede han uden at bevæge en Mine, Du er den, der tror, at Du er din egen Fader!

Mændene og Kvinden rørte sig ikke, saa ikke paa mig, men stod i den samme stivnede Ro. Det undrede mig; thi Præstens Svar maatte forekomme dem besynderligt. Selv tænkte jeg, at religiøse Grublerier havde gjort ham sindsforvirret. Men maaske vidste de det. Jeg sagde:

— Herre Gud, Lauritz, kender Du mig ikke igen, jeg er jo din Fætter Johannes?

— Ja, jeg vidste det. Det er dig, der tror, at Du er din egen Fader.

Jeg saa igjen spørgende paa Mændene og Kvinden. De stod som Støtter.

Præsten rejste sig. Ikke et Ord sagde han, blot gik, høj og rank, og de andre efter, jeg til sidst.

Vi kom til en Skrænt. Præsten gik lige mod den; det gøs i mig, nu styrter han ned — — —

Men da saa jeg, at han satte den ene Fod fast ud i Luften og traadte fra med den anden, uden at en Muskel, en Tanke i ham tvivlede. Hans Sikkerhed forfærdede mig. Og Mændene og Kvinden fulgte ham, alle tog de det samme rolige Skridt ud over Skrænten, og Luften bar dem, som var der stadig fast Jord under deres Fødder.

Nu stod jeg ved Skrænten. Ingen af dem vendte sig for at se efter mig, men jeg syntes, jeg matte følge med. Jeg satte den ene Fod frem; Sveden sprang af Huden, mit Hjærte hamrede, men Hjærnen var som standset. Jeg mærkede, hvordan det veg bort under Foden og dog holdt igjen — — — i Dødsens Angst trak jeg den anden Fod efter.

Jo, det bar oppe! Men det var som gyngede alt under mig. Pludselig mærkede jeg, at med et Sæt, som var jeg sprunget over, hvor de andre var vandrede roligt, fik jeg Grund under mig paa ny.

Men Angsten var i mig, da Præsten vendte sig mod mig med en iskold Myndighed, som tvang mig i Knæ. Jeg følte, hvordan Graaden kvalte min Stemme:

— Lær mig at bede, stønnede jeg.

Han bøjede sig ned over mig, slog sine lange magre Fingre om mine Hænder og sagde højt, mens de andre stille slog Kreds om os:

— Du Herre Jesus, min Frelser — — —

Jeg vilde gentage Ordene, men kunde ikke for Graad. Saa sagde han:

— Du kan ikke, men det gør intet. Gaa hjem og bed Fader Vor!

— — I det samme vaagnede jeg. Mine Øjne var fulde af Taarer der maatte have trillet længe, for Puden var vaad under min Kind.

* * *

Om Morgenen tog jeg frem en gammel Stamtavle, trykt i København i H. G. Brills Bogtrykkeri Aar 1844; den indeholder Navnene paa Descendenter efter Magister Jens Lauritzen Zeuthen, Provst og Præst til St. Knuds Kirke i Odense, født 1573 † 1628 ⁸/₂, gift første Gang med Zidsel Rasmusdatter, † 1606 uden efterladte Børn; anden Gang med Abel, der fødte ham fire Børn. Fra disse to, Magister Jens Lauritzen Zeuthen og hans Hustru Abel, nedstammer paa mødrene Side min Fætter, Præsten i Flade, og jeg.

Jeg gik alle disse gamle Navne igennem. Det var mest Præster og Degne; i Hoved- og Sidelinjer forgrenede de sig rundt til Landets Sogne, med et enkelt Skud der naaede op til Norge og lever videre der. Først med en Bedstefader kommer der et ikke-gejstligt Led i Rækken; han var Skovfoged.

Paa min Faders Side tæller jeg kun to Led Præster; saa kommer der en Skræddermester i Odense, og hans Forfædre har rimeligvis været Bønder, der har gaaet i Kirke hos Præsterne paa min mødrene Side.

Da jeg havde gaaet Slægten nedover, saa langt det lod sig gøre, tænkte jeg paa, hvor mange Fader Vor min Fætter, Præsten i Flade, havde bedt i sin Tid, og hvor rimeligt det i Grunden var, — meget mere rimeligt, end at jeg siden mit sekstende Aar ikke havde bedt en Bøn, før nu i Drømme.

Og jeg forstod klart, hvorfra Bønnen var kommen. Den laa mig i Blodet. Jeg havde arvet denne pludselige Søvngængerbøn, som jeg har arvet hver Tomme af min Vækst. Der var i Drømmen en Mindelse fra Snese af messende Præster, og af Degne der har læst Indgangs- og Udgangsbønnen i Kirken. Jeg havde hørt fortælle, at min Fader selv havde døbt mig.

Men hvoraf kom det saa, at nétop jeg nu følte mig vaagen og klar overfor enhver religiøs Slægtsfornemmelse, medens min Fætter Lauritz med en Søvngængers overnaturlige Sikkerhed hver Dag satte sine Tanker der, hvor jeg ikke fandt Bund?

Ja, hvoraf kom det! Men last i hvert Fald aldrig andres Vantro, saa lidt som andres Tro. De har begge samme Oprindelse — de er Fættere.

Johannes.

Sikken en Retspleje!

Overretssagfører Staal har nylig ført en langvarig Proces ovre i England for et svensk Firma. Og han fortæller sagkyndigt følgende om den utrolige Retsplejehumbug, han her har oplevet:

„Det svenske Bolag engagerede mig i September 1902, og først i November 1907 kom Sagen for Retten, og jeg tvivler paa, at vi overfor Modpartens stadige Gøren-Vanskeligheder og Forhalinger kunde have tvunget Sagen igennem paa kortere Tid end 3—4 Aar. Modparten lagde os alle Hindringer i Vejen. Vi skulde f. Eks. som Udlændinge stille Sikkerhed for Modpartens Omkostninger, hvis Sagen tabtes af os.

Den mundtlige Procedure medfører store Udgifter.

Vi maatte bl. a. sende svenske Hovedvidner til London. Jeg har selv maattet 3 Gange til London, 1 Gang til Stockholm og Gotland, og talrige Gange til Skaane. 2 Gange maatte den ene svenske Direktør til London med alle Bolagets Bøger, som maatte blive derovre i Maaneder for at inspiceres af Modparten.

Foruden vor engelske Solicitor med hans Stab af Medarbejdere maatte vi engagere 2 engelske Advokater, en meget fin og anset „Senior Kings Counsel", Parlamentsmedlem Mr. Abel Thomas, og en Junior Counsel. De fik hver 1000 Kr. for at læse Sagen igennem, store Penge for hver Konsultation, og desuden hver 360 Kr. om Dagen, mens Sagen stod paa, hvilket endda var billigt og skyldtes særlige Omstændigheder og Forbindelser.

Saa havde vi en Flok Stenografer, som hver Morgen leverede os en Bog paa 120 store maskinskrevne Sider med Referat af Gaarsdagens Forhandlinger, samt en Flok Kopister. Alt dette Skriveri kostede os hver Dag næsten 500 Kr. At Retten fik 54 Kr. om Dagen og Tolken 19 Kr., og at vi maatte betale 12 Kr. om Dagen for et Konsultationsværelse i Nærheden af Domhuset, er jo rene Bagateller.

Alt i alt kostede hver Dags Retsforhandlinger os mindst 1800 Kr. eller 6 Kr. for hvert Minut i de 5 Timer, Forhandlingerne varede, og Modpartens Omkostninger var ikke mindre."

Dette her ser jo farligt ud. Men mon det er synderligt bedre hos os selv? Ret faas for Tiden intet Steds uden Penge. Uden Penge ingen Ret.

Men selv Overretssagfører Staal kan sikkert ikke se, hvor vanvittigt det hele er, — undtagen naar han kommer over til England!

Den Humane

Pølsevise tilegnet Peter Sabroe.

Medlidenheden sad, den gamle
Damen,
hun sad en Dag og læste i
„vort Blad"
om al den Nød, som herſked
i vor Stad.
Hun sad og læste Socialen,
sukked Amen,
for hver en Bornebag hun
bad og bad.

Medlidenheden, aa den gamle
Damen,
hun sad og pølsegræd og rysted
i hvert Lem,
hun vilde gjøre noget stort
for dem!
Og derfor bad hun: — Herre,
hjælp dem, Amen!
Lad Socialen bygge dem et
La'egaardshjem!

Frit efter „Brand".

Sophus Rasmussen og Doktoren der vil være Rigsdagsmand.

Dr. phil. Gustav Bang, der skilder Arbejderne som en Trappestige for at naa op i Folketinget, skrev forleden i Socialen, at Anarkismen var reaktionær, smaaborgerlig og umulig at gennemføre.

Forklaringen paa den lange forvrøvlede Artikel ligger naturligvis i, at Doktoren kun kan blive valgt, naar Arbejderne beholder Troen paa, at det at vælge ham og de andre Alliancepolitikere fra Farimagsgade og Integade er det eneste fornuftige.

Hvad Anarkismen i Virkeligheden er, skal vi give en lille Prøve paa fra sidste Nummer af Sophus Rasmussens Blad „Skorpionen". Saa kan Arbejderne jo tro os eller Folketingskandidat Dr. phil. Gustav Bang, ligesom de nu er kloge til. Den afdøde Anarkists Blad skriver:

„— O! skønne Ord, Parlamentarisme! Ja, hvis disse Parlamentarikere saa virkelig selv troede paa, at denne Vej førte til deres Ideal, den socialistiske Stat, som de fortæller Arbejderne, at de tilstræber, men disse Humbugsmagere ved jo godt, at de lyver og hykler for deres Stemmekvæg; ja de har endog til Tider været saa frække selv at sige det, naa — det var maaske af Vanvare; man huske f. Eks. Affæren med de vestindiske Øer. Da fortalte „Social-Demokraten" om, hvorledes der eksisterede et tredje Ting foruden de to, som Rigsdagen bestaar af, nemlig Hoffet i Forbindelse med nogle Kapitalister, som var interesseret i, at Øerne forblev danske.

En anden Gang fortalte Bladet os om hvorledes Vorsmatadoren Tietgen imod Gengældelse støttede henholdsvis Højre og Venstre med Midler til Agitation op imod Valg. Og ved Hjælp af denne Rigsdag, der er saa afhængig af Kapitalen, tror Arbejderne at kunne naa Socialismen!

Nu vil man jo hævde, at Socialdemokraterne har gjort et stort reformatorisk Arbejde; ja, det er ikke Anarkisternes Sag at underkende Arbejdet, der er præsteret, men Resultatet forekommer os temmelig illusorisk udover det, at nogle Mænd har faaet Beskæftigelse i Rigsdagen til 10 Kr. om Dagen, og en er bleven Borgmester til 10,000 om Aaret. Det virkelige Proletariat, som stadig kæmper en fortvivlet Kamp for selve Brødet, maatte jo være i Besiddelse af en til Sindssyge grænsende Taalmodighed, hvis det kunde og vilde vedblive at nøjes med at faa stukket nogle smukke Talemaader og Reformfraser ud til at fylde skrigende Tarme med, thi det er og bliver jo dog kun Stene for Brød.

Men Arbejdernes værste Censor er deres eget Blads Redaktion, thi disse Autoriteter er besjælet af en nidkær Omsorg for, at de ikke faar Besked om, hvad Udlandets Arbejdere foretager sig, undtagen hvis det kan bruges til politisk Agitation.

„Derfor har „Skorpionen" paataget sig at oplyse de danske Arbejdere om, at de 90 pCt. af franske, spanske, italienske og en stor Del tyske Arbejdere har kastet al det parlamentariske Bavl over Bord og er nu i Færd med at agitere for den store, eneste og virkelige sociale Generalstrejke, som skal føre til den arbejdende Menneskeheds Overtagelse af saavel Produktionen som Konsumtionen.

Naar vi herhjemme hidtil har været vant til at blive spidset af med en Forklaring om, at Anarkismen kun er Utopi, at dens Tilhængere er Idealister, hvis Maal ligger paa den anden Side Maanen, og at deres Midler til at naa det kun er Mord paa Statsoverhoveder, da har dette kun været et rent og skært Forsøg paa at holde Arbejderne nede i Uvidenhed, for at kunne bruge dem som Stemmekvæg. Og naar Social-Demokraten skriver saa højtideligt pænt om de intelligente, højt oplyste og maalbevidste danske Arbejdere, da falder det Spørgsmaal lige for, hvad er Maalet? For det skulde vel ikke være dette, at støtte saadanne Kapitalister som Sabroe, ved at købe hans Pølser. De er vist temmelig dyre for Proletarer!

Men et maa du gøre dig klart, danske Arbejder, at Revolutionen maa først begynde hos dig selv, og der skal en ganske alvorlig Udrensning til i din Bevidsthed, i din Hjerne, thi vi er jo alle Fostre af vor Samtid og har modtaget alle vore Indtryk fra det Samfund, vi lever i; det har forplumret vor Tankegang med Dogmer, Moral og Autoritetstro, saa at vi ikke kan se os selv for al den Taage af onde Aander og Busemænd i Form af Respekt for Love og Politi, Præster og Arbejderførere, ja kort sagt Respekt for Fanden og hans Oldemor og alt, undtagen for — dig selv.

Derfor, danske Arbejder, begynd straks Frigørelsens Værk, men begynd rigtig. Kast al den dumme Ballast over Bord, som du gaar og slæber paa, og som hæmmer al fri og naturlig Udvikling i dig; da er ogsaa du Anarkist".

Kampen om Pengene

Menneskenes evindelige hensynsløse Kamp om Pengene faar mig ofte til at mindes et Billede, jeg saa som Barn. Et Billede, der har sat sig uudslettelig fast i min Erindring, og som staar tydeligere og skarpere frem, jo ældre jeg bliver. Da jeg læste Hans Jægers Anarkiets Bibel, slog det ned i mig: Ogsaa Du har stirret paa dette Billede, og maaske er din Bibel da bleven født!

Nu træder Billedet frem i min Camera, jeg maa skynde mig at tegne det.

Højt over et Klippelandskab lyser en stærk Sol, ikke mild og varmende, men saa underlig elektrisk. Paa en Klippeaffsats sidder Djævelen fremoverbøjet med Hagen støttet i den venstre Haand. Den højre Arm holder han fremstrakt, og i Haanden har han en stor Guldklump, der fanger Solens Straaler, fortætter dem, og sender dem med et skarpt Skær ud over en stenet Klippevej.

Her staar en myldrende Kamp mellem Mennesker for at naa frem til Guldklumpen. Mænd og Kvinder i alle Aldre, Mødre med spæde Børn paa Armene og smaa angstfulde Børn ved Siden, alle kæmper de fortvivlet for at komme fremad og for at holde sig oprejst. Styrter de, bliver de ubarmhjertigt traadt ned af den fremmyldrende Menneskemasse. En ung, senestærk Mand er naaet længst frem, men mod ham staar der ogsaa en rasende vanvittig Kamp for at hindre ham i at faa fat i Guldklumpen.

Djævelen sidder ubevægelig stille og ser til og lader Guldet skinne. Over hans djævelske Ansigt er der et skadefro Grin. Thi han veed, at der aldrig er nogen, som naar at faa fat i det, de tror er Lykken. For mellem den Klippeaffsats, som han sidder paa, og Klippevejen, hvor Menneskene strides, er der en smal, svimlende dyb Afgrund. Naar endelig en er naaet hen til Randen af Dybet, ser han det ikke; han blændes af Skæret fra Guldklumpen, og han styrter ned i det gabende Svælg og forsvinder.

Jul. Weimar.

1907 efter Christus

Nationaltidende fortæller følgende.

En russisk Bonde levede med sin Familie i yderste Armod. En Morgen tog han da sit Gevær og gik ud fast bestemt paa at bruge den første den bedste Lejlighed til at skaffe sig Føde.

Efter en kort Vandring saa han en Mand komme imod sig bærende paa en Bylt. Han antog, at den indeholdt Fødevarer, og saa knælede han da ned og bad til Gud, at hans Skud nu maatte ramme godt. Efter endt Bøn rejste han sig og skød, og Manden blev paa Pletten.

Bonden tog Bylten med hjem, aabnede den og saa, at der var Flæsk i den. Dagen var imidlertid en Fastedag, og han lagde derfor Kødet til Side. Straks efter blev han paagreben.

Spurgt i Retten, hvorfor han ikke havde nydt Kødet, svarede han i fortørnet Tone, at en god Kristen dog umuligt kunde spise Kød paa en Fastedag. Om Dommeren maaske ikke vidste at han var en Kristen?

Betegnende for en Russers religiøse Sindelag er ogsaa hans store Gavmildhed. Overfor ulykkelige og lidende har han altid en aaben Haand. Han giver for Kristi Skyld. Dette Udtryk bruges ligeledes af Tiggerne, og af omvankende Handelsmænd som yderste Middel til at faa Varer afsatte.

At Kirker og Klostre nyder godt af den religiøse Rundhaandethed er selvsagt — særlig blandt Ruslands 700 Klostre de 4 berømteste i Kiew, Moskow, St. Petersborg og ved Archangel, hvis Formuesforhold derfor staar som Bevis for Besolkningens Forhold til Religion og Kirke. Alexander Newsky Klostret ved St. Petersborg — et helt Kompleks, indbefattende blandt andet 12 Kirker og Kapeller — har en Aarsindtægt paa 1½ Mill. Rubler, der dog langtfra anvendes til Klosterets private Interesser. Abbedens Aarsløn er 65,000 Rubler, Økonomens 20,000 Rubler. Klosterets 70 Munke, som ved deres Optagelse maa betale fra 150—500 Rubler pro persona, faar hvert Aar udbetalt 250,000 Rubler til Deling. En fornylig afdød Munk efterlod sig da ogsaa ca. 100,000 Rubler. Ruslands rigeste Kloster er dog uimodsigeligt Troj-Ssergiew ved Moskva, der raader over en Kapital paa 3 Milliarder Rubler og enorme Aarsindtægter.

* * * * * * * * * * *

Revolutionsfaaret

Social-Demokraten refererer fra et Møde:

„A. C. Meyer paaviste Nødvendigheden af Socialdemokratiets Krav om Statsbørnehjem. Han fremhævede, hvorledes vor Agitation i sin Tid havde ført til en Forbedring af Fattiggaardsforholdene".

Ja der har vi hele Faaret: — flere Ladegaarde! Nu skal Børnene altsaa ogsaa have deres.

Pligtens Ofre

Social-Demokratens dygtigste Medarbejder Ursin (Jp George) har forladt Bladet og er gaaet til Politiken.

Grunden var den, at Social-Demokraten ikke vilde garantere ham en Minimalløn. Ursin hørte nemlig ikke til Klumpen, hvis Medlemmer har fast garanteret Ugeløn, ofte uden at skrive en Linje i Bladet.

Redaktør: J. J. Ipsen.
C. W. Barentzens Bogtrykkeri.
Nørrevold 78.